

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 13Csp/159/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218209433
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Gilányi
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2020:1218209433.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Gilányim v spore žalobkyne: S. N., L.. XX.X.XXXX, G. XXXX/XX, XXX XX J., zast.: Mgr. Stanislava Tichá, advokátka, Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava o zaplatenie 1 912,81 € s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 912,81 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 912,81 € od 21.02.2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 31.12.2018 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 1 912,81 € spolu s príslušenstvom titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobkyne. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa ako dlžník v postavení spotrebiteľa požiadala žalovaného ako veriteľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný jej predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobkyňa ho dňa 27.11.2012 podpísala s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1 500,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 €, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 46,35 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 €. Žalovaný následne schválil žalobkyni revolvingový úver a podpísal žiadosť/zmluvu s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1 500,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 €, RPMN za úver 65,38 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 46,35 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 €, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,75 %. Súčasťou žiadosti/zmluvy bol aj bod 8., ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok "službu" spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto "službu" veriteľovi odplatu vo výške 215,75 €, splatnú v deň uzavretia tejto dohody, pričom zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za "službu". Obdobne bod 8 obsahuje Dohodu o poskytnutí služby aj vo vzťahu k revolvingovému úveru. Bod 7. žiadosti/zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach o revolvingovom

úvere na zadnej strane žiadosti/zmluvy, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou žiadosti/zmluvy s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať (obe strany). Z vyplateného úveru vo výške 1 284,25 €, poskytnutého žalobkyni na základe zmluvy o revolvingovom úvere zaplatila do 30.12.2016 sumu vo výške 3 197,06 €, ktorá je vyššia než bola suma poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 1 912,81 €. Dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v tomto prípade je najmä plnenie bez právneho dôvodu. Vzhľadom na to, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyni, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, bola žalobkyňa žalovanému povinná zaplatiť (vrátiť) len to, čo od neho skutočne dostala. Nakoľko žalobkyňa zaplatila žalovanému viac netušiac, že tak pre bezúročnosť a bezpoplatnosť úveru nie je povinná urobiť, žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, nakoľko od nej prijal plnenia bez právneho dôvodu. Z obsahu formulára úverovej zmluvy je zrejmé, že vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, táto má aj nasledovné nedostatky. V úverovej zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru. V úverovej zmluve absentuje údaj o presnej výške úveru, a to z dôvodu, že na základe úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobkyni úver vo výške 1 500,- €, žalovaný však skutočne vyplatil žalobkyni len sumu 1 284,25 €, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie "služby" podľa bodu 8 žiadosti/zmluvy, vo výške 215,75 €, ktorý si žalovaný započítal proti úveru žalobkyni. Uvedená dohoda, obsiahnutá v bode 8 žiadosti/zmluvy, je neprijateľnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa. Žalovaný formulovaním danej zmluvnej podmienky zneužil svoje postavenie v neprospech žalobkyne. Žalovaný sa snažil len navodiť situáciu, že bod 8 predstavuje službu v prospech žalobkyne a že ide o skutočné plnenie, za ktoré mu prináleží odplata a zakrýva tým podstatu, že nikdy nemal záujem poskytnúť úver v dohodnutej výške, ale snažil sa nájsť zmluvne nedovolené prostriedky k tomu, aby mohol účtovať žalobkyni skryté poplatky za poskytnutie úveru. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli prílohou žiadosti/zmluvy, možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobkyni nižší úver, ako bolo dojednané. V žiadosti/zmluve je nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 žiadosti/zmluvy (70,01 %), ktorá je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 zmluvy/žiadosti (65,38 %). Prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy, urobené úkonmi žalovaného obsahoval zmenu v údají o výške RPMN. Takýto písomný prejav, ak sa zmenila výška RPMN, bolo potrebné považovať za nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobkyne však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu ako je v akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 odchyľne ako v návrhu (žiadosti) o uzavretie úverovej zmluvy (bod 5). Nesprávny výpočet výšky RPMN a to ako v bode 5 (70,01 %) a tiež v bode 6 (65,38 %) žiadosti/zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 92,98 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby (miery) úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia ako je len úroková miera v danej zmluve. Neprimeraná výška odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru, ktorá je 70,01 %, podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, vychádzajúc zo skutočnosti, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného, považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v roku 2012 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 11,64 % p.a. Ďalším dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je aj plnenie odplaty z neplatného právneho úkonu, ktorým je v tomto prípade dohoda o poskytnutí "služby" obsiahnutá v bode 8 žiadosti/zmluvy. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná ex tunc (od začiatku), čo znamená, že nemohla byť relevantným dôvodom plnenia.

2. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa ako dôkazy označila a súdu spolu so žalobou predložila žiadosť/zmluva so zmluvnými dojednaniami (č. I. 9-12), oznámenie veriteľa o schválení úveru (č. I. 13), výpočet RPMN pre spotrebiteľský úver (č. I. 8), prehľad platieb (karta klienta) poskytnutá žalovaným (č. I. 14), výpis z účtu žalobcu - platby žalobcovi v roku 2016 (č. I. 7), priemerné úrokové sadzby (č. I. 15), s ktorými sa súd oboznámil.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že tvrdenia žalobkyne o bezúročnosti úveru sú nesprávne a v rozpore so zákonom. Procesná obrana žalovaného spočívala najmä v nasledovnej argumentácii. Napriek tomu, že v čase uzavretia zmluvy bolo zákonom požadovanou náležitosťou zmluvy uvedenie konečnej splatnosti úveru, takáto požiadavka bola v rozpore s újinným právom a s rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ, čomu napokon svedčí aj neskoršia novela zákona č. 129/2010 Z. z. prijatá za účelom jeho zosúladenia so smernicou 2008/48/ES. Preto nemožno s absenciou údaju o konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere spájať sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ďalej sa žalovaný bránil tým, že zmluva nemusela obsahovať ani číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, teda rozčleňovanie splátky na pomernú časť istiny, úroku a iných poplatkov. Opak nekorešponduje s rozhodovacou praxou súdov a Súdneho dvora EÚ, na ktoré žalovaný poukázal. Žalovaný ďalej poprel tvrdenia žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN. Podľa žalovaného bol údaj o RPMN uvedený v zmluve správny, keďže do RPMN sa nemá započítavať odplata za služby, ktoré neboli podmienkou získania úveru. V prípade služieb uvedených v článku I bod 2 Dohody o poskytnutí služieb išlo o dobrovoľné služby. Zároveň poukázal na to, že na jednej strane žalobca považuje túto dohodu za neplatnú, na druhej strane pri počítaní RPMN vychádza z toho, že z dohody vznikajú náklady, čo by predpokladalo jej platnosť. Žalovaný ďalej poprel tvrdenia žalobcu o neuvedení presného údaju o výške úveru, keďže pre výšku úveru nie je smerodajná suma reálne vyplatených finančných prostriedkov, keďže proti pohľadávke na úver si žalovaný mohol a aj si započítal svoju pohľadávku z úverovej zmluvy. K dohode o poskytnutí služby žalovaný ďalej uviedol, že žalobkyňa túto dohodu uzavrieť nemusela. Poukázal na ustanovenie bodu 8 ods. 8.6 Dohody s tým, že uvedené ustanovenie každému spotrebiteľovi indikuje oddelenosť dohody ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o úvere. Dohoda bola osobitne podpisovaná. Dĺžnik podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristúpil a neuzatvoril automaticky aj dohodu o poskytnutí služby. Uzavretie dohody bolo samostatné a individuálne dojednané. Žalovaný ďalej uviedol, že popiera tvrdenie žalobcu, že výsledná RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu zákona, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. V tejto súvislosti uviedol, že z porovnania údajov RPMN a úroková sadzba vyplýva, že úroková sadzba je uvedená vo vyššej hodnote, ako je v skutočnosti, keďže jej hodnota je nižšia. Ďalej uviedol, že popiera tvrdenie žalobcu o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov, navyše za stavu, kedy zákonom bola výška odplaty regulovaná explicitne. Záverom si žalovaný uplatnil námietku premlčania vzhľadom k dátumu podania žaloby, a to v časti sumy 1 368,03 €, keďže táto pozostáva z platieb vykonaných pred 30.12.2015, čiže viac ako 3 roky pred podaním žaloby na súd a súčasne a nad rámec prvej námietky namietol aj premlčanie časti žalovaného nároku vo výške 500,12 € pretože ide o sumu predstavujúcu súčet platieb medzi 30.12.2015 a 30.12.2016 a táto sa premlčala ku dňu podania žaloby v 2-ročnej lehote.

4. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaný ako dôkazy označil a súdu spolu s vyjadrením predložil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluvu o revolvingovom úvere (č. I. 43-44), oznámenie veriteľa o schválení úveru (č. I. 45), súhrnnú informáciu o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch (č. I. 46), zmluvné dojednania (č. I. 47-48), s ktorými sa súd oboznámil. Žalovaný zároveň ako dôkaz označil rozpis vzorca RPMN k úveru č. XXXXXXXXXXXX, ktorý ale súdu do dňa pojednávania a ani na pojednávaní nepredložil. Keďže súdu nebol známy žiadny ospravedliteľný dôvod, pre ktorý by žalovaný nemohol súdu predložiť tento dôkaz listinou včas, t. j. spolu s jeho vyjadrením, ani neskôr, t. j. najneskôr na pojednávaní a pripustenie jeho predloženia ešte neskôr ako na pojednávaní by si vyžadovalo odročenie pojednávania za týmto účelom, súd preto naň v zmysle § 153 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. neprihliadal.

5. K vyjadreniu žalovaného sa na základe výzvy súdu vyjadrila žalobkyňa, ktorá zotrvala na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe, pričom uviedla najmä, že v úverovej zmluve bola nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Tvrdenie žalovaného, že výška úroku úveru (70,01 %) môže byť vyššia ako je výška RPMN (65,38 %) je matematický i logický nezmysel,

nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. Ak sa žalovaný odvoláva na matematický vzorec, neznamená, že dosadenie veličín a výpočet z jeho strany je správny. V súvislosti s námietkami premlčania žalobkyňa uviedla, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až v deň prevzatia veci právnou zástupkyňou, kedy pri prvej porade jej ako laikovi boli objasnené právne a skutkové náležitosti prejednávaneho prípadu, vrátane premlčania, čo bolo dňa 26.3.2018, kedy bola žalobkyňou aj udelená plná moc na zastupovanie, ktorú možno považovať za dôkaz o tejto skutočnosti. Nakoľko žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná dňa 20.12.2018, teda v rámci subjektívnej premlčacej doby, ktorá by plynula od 26.3.2018 do 26.3.2020, bola žaloba z hľadiska uplynutia 2- ročnej subjektívnej premlčacej doby podaná včas. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu žalobkyňa uviedla, že v tejto súvislosti poukazuje na právoplatné rozhodnutia okresných súdov v spotrebiteľských sporoch: Rozhodnutie OS Svidník sp. zn. 2C/79/2010 zo dňa 26.10.2011, Rozhodnutie OS Bratislava II sp. zn. 50C/131/2009 zo dňa 12.12.2011, Rozhodnutie OS Dunajská Streda sp. zn. 9C/32/2012 zo dňa 26.06.2012, Rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 20Co/12/2012 zo dňa 16.10.2012 a Rozhodnutie OS Bratislava II sp. zn. 12C/70/2012 zo dňa 13.11.2012, v ktorých bol účastníkom žalovaný. Nekalé obchodné praktiky ako aj dôsledky absencie podstatných náležitostí zmluvy boli žalovanému vytknuté už pred uzatvorením predmetnej zmluvy so žalobkyňou t. j. pred dňom 30.11.2012. Preto žalovaný vedel, že ním predložené zmluvy vykazujú nedostatky, pre ktoré je treba považovať ich za bezúročné a bez poplatkov. Takéto konanie nemožno vyhodnotiť inak ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

6. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa ako dôkazy označila a súdu spolu s vyjadrením predložila Rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/79/2010 zo dňa 26.10.2011 (č. I. 62-68), Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/12/2012 zo dňa 16.10.2012 (č. I. 69-74), Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50C/131/2009 zo dňa 12.12.2011 (č. I. 75-81), Rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/32/2012 zo dňa 26.06.2012 (č. I. 82-86) a Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12C/70/2012 zo dňa 13.11.2012 (č. I. 87-92), s ktorými sa súd oboznámil.

7. Žalovaný sa napriek výzve súdu k vyjadreniu žalobkyne nevyjadril, hoci ho súd poučil, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania ako aj že na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

8. Na pojednávaní dňa 19.02.2020 žalobkyňa zotrvala na svojich prednesoch. Žalovaný rovnako zotrval na svojich prednesoch. Zároveň poprel skutkové tvrdenie žalobkyne o tom, že by mal žalovaný vedomosť alebo úmysel sa obohatiť. Keďže toto popretie skutkových tvrdení žalobkyne nebolo doplnené o vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach týkajúcich sa vedomosti a úmyslu žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne a zároveň ako procesná obrana nebolo prednesené včas, keď sa žalovaný na výzvu súdu v stanovenej lehote k skutkovým tvrdeniam žalobkyne o jeho úmysle obohatiť sa na jej úkor nevyjadril, súd na túto procesnú obranu žalovaného v zmysle § 151 ods. 2 a § 154 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. neprihliadal.

9. Súd v rámci objasnenia skutkového stavu vychádzal z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti (§ 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z.), a z predložených dôkazov listinou, vykonaním ktorých súd zistil nasledovné podstatné skutkové okolnosti.

10. Pred dňom 27.11.2012 boli žalovanému súdmi v sporoch, ktorých bol účastníkom, vytknuté nekalé obchodné praktiky ako aj dôsledky absencie podstatných náležitostí zmluvy. Žalovaný vedel, že ním predložené zmluvy vykazujú nedostatky, pre ktoré je treba považovať úvery na základe nich poskytnuté za bezúročné a bez poplatkov. Uvedené skutočnosti vyplynuli z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti a z dôkazu listinou - Rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/79/2010 zo dňa 26.10.2011 (č. I. 62-68), Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/12/2012 zo dňa 16.10.2012 (č. I. 69-74), Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50C/131/2009 zo dňa 12.12.2011 (č. I. 75-81), Rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/32/2012 zo dňa 26.06.2012 (č. I. 82-86) a Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12C/70/2012 zo dňa 13.11.2012 (č. I. 87-92).

11. Žalovaný dňa 27.11.2012 odovzdal žalobkyni dokument žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluva o revolvingovom úvere, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného s nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1 500,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 €, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 46,35 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 €, čím žalovaný naznačil vôľu poskytnúť žalobkyni úver za uvedených podmienok. Žalobkyňa dňa 27.11.2012 dokument podpísala, čím prejavila vôľu prijať od žalovaného úver za podmienok uvedených v dokumente. Súčasťou žiadosti/zmluvy bol aj bod 8., ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok "službu" spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto "službu" veriteľovi odplatu vo výške 215,75 €, splatnú v deň uzavretia tejto dohody, pričom zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za "službu". Obdobne bod 8 obsahuje Dohodu o poskytnutí služby aj vo vzťahu k revolvingovému úveru. Bod 7. žiadosti/zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach o revolvingovom úvere na zadnej strane žiadosti/zmluvy, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou žiadosti/zmluvy s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať (obe strany). Uvedené skutočnosti vyplynuli z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti a z dôkazu listinou - žiadosť/zmluva so zmluvnými dojednaniami (č. I. 9-12 a 43-44), oznámenie veriteľa o schválení úveru (č. I. 13).

12. Žalovaný následne doplnil dokument o údaje uvedené v bode 6 dokumentu označené ako údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur a dňa 30.11.2012 dokument podpísal, čím prejavil vôľu poskytnúť žalobkyni úver za podmienok uvedených v doplnenom dokumente, a to s nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1 500,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 €, RPMN za úver 65,38 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 46,35 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 €, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,75 %. Žalovaný konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Uvedené skutočnosti vyplynuli z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti a z dôkazu listinou - žiadosť/zmluva so zmluvnými dojednaniami (č. I. 9-12 a 43-44), oznámenie veriteľa o schválení úveru (č. I. 13 a 45).

13. Žalobkyni bol následne vyplatený úveru vo výške 1 284,25 € a súčasne si žalovaný započítal proti nároku žalobkyne na poskytnutie úveru svoj nárok na zaplatenie poplatku z predmetnej zmluvy vo výške 215,75 €. Uvedená skutočnosť vyplynula z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti.

14. Žalobkyňa zaplatila na základe zmluvy o revolvingovom úvere žalovanému do 30.12.2016 sumu vo výške 3 197,06 €. Uvedená skutočnosť vyplynula z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti.

15. Žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až v deň prevzatia veci právnou zástupkyňou, kedy pri prvej porade jej ako laikovi boli objasnené právne a skutkové náležitosti prejednávaneho prípadu, vrátane premlčania, čo bolo dňa 26.3.2018. Uvedená skutočnosť vyplynula z nesporných tvrdení strán, o ktorých súd nemal pochybnosti.

16. Dňa 20.02.2019 bola doručená žalovanému žaloba, ktorou si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedená skutočnosť je súdu známa z jeho úradnej činnosti.

17. Súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 34, § 35 ods. 1 a 2, § 41a ods. 2, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 46, § 52, § 52a, § 53 ods. 1 až 5, § 100 ods. 1, § 107, § 121 ods. 3, § 451, § 456, § 458 ods. 1, § 489, § 492, § 494, § 516 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. účinného v rozhodnom čase, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), g), i), § 9 ods. 2 písm. i) a j), § 11 ods. 1 písm. b) a § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v rozhodnom čase a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného v rozhodnom čase, pričom vec posúdil nasledovne.

18. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver a žalobkyňa sa zaviazala tento úver žalovanému splatiť spolu s úrokom a poplatkami. Keďže žalovaný konal pri poskytnutí úveru v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania, vzťah založený touto zmluvou je spotrebiteľským vzťahom, na základe čoho bolo potrebné na tento právny vzťah aplikovať aj ustanovenia právnych predpisov slúžiacich k ochrane spotrebiteľa, a to najmä ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia § 52 a nasledujúcich zákona č. 40/1964 Zb.

19. Zo zisteného skutkového stavu je ďalej zrejmé, že v posudzovanej zmluve bola uvedená výška ročnej percentuálnej miery nákladov za úver v % v hodnote 65,38 a ročná úroková sadzba úveru v % v hodnote 70,01. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že úroková sadzba bola uvedená vo vyššej hodnote, ako bola v skutočnosti, keďže jej hodnota bola nižšia. Súd takémuto tvrdeniu žalovaného neuveril a považoval ho za tendenčné. V prvom rade žalovaný svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a bolo v hrubom rozpore s obsahom listinných dôkazov (č. l. 9-12 a 43-44 a č. l. 13 a 45). Aj týmto svojim tendenčným tvrdením žalovaný iba potvrdil, že hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve bola uvedená nesprávne. A síce, pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov úveru (§ 2 písm. i) a § 19 zákona č. 129/2010 Z. z.) je jednou z hodnôt, ktoré ovplyvňujú jej výslednú hodnotu, výška ročnej úrokovej sadzby úveru. Ak je ročný úrok jediným nákladom spotrebiteľa spojeným so spotrebiteľským úverom, potom výška ročnej percentuálnej miery nákladov a ročnej úrokovej sadzby sa musí nutne rovnať, musí byť v tej istej hodnote. Ak okrem ročnej úrokovej sadzby existujú aj ďalšie náklady (napr. poplatky), ktoré vstupujú do výpočtu, potom ročná percentuálna miera nákladov musí byť nutne vyššia ako ročná úroková sadzba, keďže celkový ročný objem nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom je vyšší než ročný objem úrokov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť. Ročná percentuálna miera nákladov by mohla byť výnimočne aj nižšia ako ročná úroková sadzba, avšak iba v prípade, ak by do výpočtu vstupovali nejaké ďalšie náklady v zápornej hodnote. Nič také však žalovaný nepreukázal. Preto keď výška ročnej percentuálnej miery nákladov uvedená v zmluve bola nižšia než dohodnutá úroková sadzba úveru, musela byť nutne uvedená v nesprávnej hodnote, a to nižšej než skutočnej. Keďže práve ročná percentuálna miera nákladov odzrkadľuje skutočnú výšku protiplnenia, ktoré sa spotrebiteľ zaväzuje zaplatiť za poskytnutie úveru, ide o jeden z najdôležitejších ukazovateľov, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže riadiť pri vstupe do konkrétneho úverového vzťahu vo vzťahu k jeho výhodnosti alebo nevýhodnosti. Ak potom dodávateľ uvedie v zmluve nižšiu hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov, než akú v skutočnosti mal uviesť, mátie tým spotrebiteľa v otázke výhodnosti podmienok poskytnutia úveru a tieto podmienky poskytnutia úveru sa môžu tak zdať výhodnejšie než v skutočnosti sú. Preto je v ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. (účinného v čase uzavretia zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným) ustanovené, že sa takéto konanie dodávateľa ako veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionuje bezodplatnosťou úveru, to znamená, že napriek uzatvorenému zmluvnému vzťahu veriteľovi nevznikne nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov dohodnutých v úverovej zmluve. Keďže žalovaný v posudzovanej zmluve uviedol ročnú percentuálnu mieru nákladov nižšiu, než aká vzhľadom na výšku dohodnutých úrokov a poplatkov mala byť uvedená, naplnil tak hypotézu citovaného ustanovenia, a preto sa úver poskytnutý žalovaným žalobkyni považoval podľa uvedeného ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. od počiatku za bezúročný a bez poplatkov. Ak teda žalobkyňa plnila viac než len sumu poskytnutej istiny, išlo z jej strany o plnenie bez právneho dôvodu v prospech žalovaného, čím na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne podľa § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Prijatím plnenia bez právneho dôvodu žalovaným od žalobkyne vznikol podľa § 451 ods. 1, § 456 a § 489 zákona č. 40/1964 Zb. žalovanému záväzok vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie, a to v zmysle § 563 zákona č. 40/1964 Zb. prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobkyňa požiadala, t. j. prvého dňa po tom, čo bola žalovanému doručená žaloba, ktorou si žalobkyňa nárok uplatnila.

20. Ďalšou otázkou, ktorou sa súd zaoberal v posudzovanom vzťahu bola povaha dohody strán o poskytnutí služby, ktorú medzi sebou strany uzavreli. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že dohoda o poskytnutí služby bola obsiahnutá priamo v dokumente, ktorým sa zakladal úverový vzťah a jej predmetom bola dohoda žalobkyne a žalovaného, že na základe žiadosti žalobkyne ako dlžníka môže dôjsť k odkladu splatnosti troch splátok úveru, za čo sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť žalovanému dohodnutú sumu. Ďalej žalovaný ako veriteľ v rámci obsahu dohody vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Pri posúdení tejto dohody súd vychádzal z ustanovení § 35 ods. 2, § 41a ods. 2, § 52a ods. 2, § 488, § 494 a § 516 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Z povahy dohody vyplýva, že nejde o samostatnú zmluvu, na základe ktorej

by vznikol žalobkyni nárok na samostatné plnenie od žalovaného, ale ide o vedľajšie dojednanie k úverovej zmluve. Dohoda má akcesorickú povahu k úverovej zmluve, inak povedané bez úverovej zmluvy by neexistovala ani samotná dohoda. Zároveň jediným hospodárskym zmyslom dohody je zmena podmienok splácania úveru. Nemožno preto ani len uvažovať, že by išlo o zmluvu o poskytnutí samostatnej služby poskytovanej zo strany žalovaného žalobkyni, ale ide iba o prostú kumulatívnu nováciu úverovej zmluvy (zmenu v obsahu vzájomných práv a povinností strán úverovej zmluvy), kedy sa strany dohodli na novej úprave podmienok splatnosti jednotlivých splátok a dodatočnej odplate zo strany žalobkyne. Ak ale nejde o samostatnú zmluvu existujúcu popri úverovej zmluve, ale ide "iba" o dohodu, ktorou sa mení samotná úverová zmluva, potom odplatu za túto zmenu je nutné kvalifikovať ako náklad žalobkyne za poskytnutie úveru za nových - zmenených - podmienok vyplývajúci z úverovej zmluvy. Súd zastáva názor, že ak pri vzniku zmluvy o spotrebiteľskom úvere táto má obsahovať určitý súbor informácií, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje či sa mu vstup do takéhoto úverového vzťahu oplatí (§ 9 zákona č. 129/2010 Z. z.), potom je primeraný záver, že aj pri zmene zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak dochádza aj k zmene týchto informácií, by mal spotrebiteľ súborom týchto informácií disponovať, aby sa mohol informovane rozhodnúť, či k zmene úverového vzťahu pristúpi. V posudzovanom prípade takéto informácie žalobkyňa od žalovaného vôbec neobdržala. Žalovaný vôbec žalobkyňu neinformoval napríklad o výške ročnej percentuálnej miery nákladov v prípade, ak dôjde k navrhutej zmene podmienok zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Už len z tohto dôvodu právo žalovaného na zaplatenie poplatku za zmenu úverovej zmluvy v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nevzniklo. Zároveň, keďže posudzovaný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj z iných dôvodov (pozri odôvodnenie vyššie), nie je daný právny dôvod ani na zaplatenie tohto poplatku za zmenu podmienok predmetnej zmluvy. Ak teda žalobkyňa plnila žalovanému aj tento poplatok, išlo z jej strany o plnenie bez právneho dôvodu, teda o bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne podľa § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Prijatím plnenia bez právneho dôvodu žalovaným od žalobkyne vznikol podľa § 451 ods. 1, § 456 a § 489 zákona č. 40/1964 Zb. žalovanému záväzok vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie, a to v zmysle § 563 zákona č. 40/1964 Zb. prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobkyňa požiadala, t. j. prvého dňa po tom, čo bola žalovanému doručená žaloba, ktorou si žalobkyňa nárok uplatnila.

21. Keďže žalobkyňa plnila žalovanému sumu 3 197,06 € formou priamych platieb a sumu 215,75 € formou zápočtu poplatku za odklad splatnosti splátok proti istine úveru, pričom jej bol poskytnutý úver v sume 1 500,- €, rozdiel súčtu platieb žalobkyne a sumy poskytnutého úveru vo výške 1 912,81 € predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobkyne.

22. Súd sa ďalej zaoberal uplatnenými námietkami premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. V prvom rade súd posudzoval plynutie objektívnej premlčacej doby. Podľa § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Zo zisteného skutkového stavu je zjavné, že žalovaný už v čase uzavretia posudzovanej zmluvy vedel, že v prípade, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedie nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, nebude mať právo na zaplatenie dohodnutých úrokov a poplatkov. Napriek tomu v zmluve uviedol nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov úveru. Uvedenému svedčí aj tvrdenie žalovaného, že úroková sadzba uvedená v zmluve bola uvedená vo vyššej hodnote, ako bola v skutočnosti, keďže jej hodnota bola nižšia, ktoré súd vyhodnotil ako tendenčné. Z tohto tendenčného tvrdenia žalovaného jednoznačne vyplýva, že žalovaný si bol vedomý toho, že ročnú percentuálnu mieru nákladov uviedol v zmluve v nesprávnej výške a týmto svojim tvrdením sa toto svoje konanie snažil zakryť vo svoj prospech. Preto sa na premlčanie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vzťahuje podľa § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. desaťročná objektívna premlčacia doba, ktorá začala plynúť nie skôr ako v deň uzavretia predmetnej zmluvy, teda nemohla uplynúť ku dňu podania žaloby. Keďže sa žalobkyňa ako oprávnená dozvedela o tom, že sa žalovaný obohatil na jej úkor až v deň prvej porady so svojou právnu zástupkyňou, t. j. 26.03.2018, týmto dňom začala žalobkyni plynúť subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., teda nemohla uplynúť ku dňu podania žaloby. Preto súd vyhodnotil námietky premlčania žalovaného ako neopodstatnené.

23. Vzhľadom na uvedené dôvody súd dospel k záveru, že žalovanému trvá povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 912,81 €, a preto žalobe vyhovel. Keďže si žalovaný túto svoju povinnosť doposiaľ nesplnil, čím sa dostal do omeškania, súd uložil žalovanému zaplatiť dlžnú sumu

spolu s príslušným úrokom z omeškania (§ 517 zákona č. 40/1964 Zb.) odo prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobkyňa požiadala, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby.

24. Záverom súd dodáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi dôkazov a ich hodnotením, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami. Súd rovnako tak nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci.

25. Keďže žalobkyňa mala vo veci plný úspech, súd jej podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava II, Drieňová 5, 827 02 Bratislava. V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, možno rozšíriť a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať, len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.